

yttre mig derover, med Forfætt gjorde det paa en saadan Maade, som jeg gjorde, for at forsøge, om det dog ikke var muligt at undgaa, at det ærede Medlem tog Ordet; men det viste sig imidlertid, at han, da jeg blot nævnte Præstelønningsloven, og før jeg endnu havde sagt Noget omhelst om den, udbrød: „Maa jeg bede om Ordet!“ Det virkede i den Grad stærkt, at jeg næsten kan sige, det var en fysisk Indvirkning, dette Ord gjorde paa det ærede Medlem. Jeg troede dog virkelig, at han ikke vilde have omtalt denne Sag videre, da han bagefter fik at høre, hvad det var jeg vilde sige, men det er aabenbart, at det ærede Medlem ikke tror, at jeg kan nævne Præstelønningsloven uden at ville sige, at han ikke havde holdt en Overenskomst, som blev nærmere omtalt hin mindbeværdige Nat. Jeg kan imidlertid paa min Tre forsikre ham, at dette ikke var min Tanke. Jeg vilde paa ingen Maade røre derved, og der er heller ikke det Allermindste i mine Ord, som kunde gaa ud derpaa. Jeg vilde ikke kalde Striden frem igjen, fordi den nu er forholdsvis for ringe, og jeg vil sige, at jeg er bange for, at det vilde være fjendeligt for Andre at høre derpaa igjen. Hvad jeg sagde, var derfor noget helt Andet. Jeg nævnte, at der i det ærede Medlems Ytringer angaaende det, jeg den Gang beskæftigede mig med, var Noget, jeg kaldte en betydelig Overdrivelse, hvad jeg ogsaa tror, han selv vil indrømme, at der var. Et saadant Ord kan siges i Talens Barne, om man end ikke altid senere kan staa derved, men i den Henseende gaar det det ærede Medlem, som det gaar mig og alle Andre. Jeg tror altsaa ikke, det kan være Andet, end at han selv vil betragte det som en Overdrivelse at sige, at dette Ministerium har viist, at det i Et og Alt gaar med, hvad Landstinget vil og ønsker, medens det derimod med Hænder og Fødder modsætter sig det, der fremkommer fra Folkethinget. Det var hans Ord, som staa at læse i Tidenden. Hvad nu først Landstinget angaar, bemærkede jeg, at det bedst selv kunde være Dommer desangaaende, og at jeg var overbevist om, at det var langt fra at dele denne Anskuelse, men at det tværtimod mente, at Ministeriet meget for ofte havde ladet Folkethinget faae en langt større Indflydelse end Landstinget. Der var det, jeg sagde, at denne Paastand var usand. Her og kun her brugte jeg Udtrykket, hvilket Tidenden vil vise. Det ærede Medlem har opskrenet Ordet „usand“, men det kommer an paa, i hvilken Forbindelse det staa. Der staa i Tidenden, at det var den Paastand, at Ministeriet skulde have stillet sig som Opgave i Et og Alt at komme Landstingets Ønsker imøde, som ved selve Landstingets Dom vilde vise sig at være usand, og det tror jeg at være berettiget, men dette staa ikke i fjerneste Forbindelse med Præstelønningsloven. Hvad derimod det andet Punkt angaar, nemlig at Ministeriet med Hænder og Fødder skulde have

sat sig imod Alt, hvad der kom fra Folkethinget, sagde jeg for det Første, at derimod syntes at tale, at der fremkom flere afsluttede og færdige Love, som for en væsentlig Del dels vare indbragte i og dels paavirkede af Folkethinget; men jeg tilføiede, at selv med Hensyn til de Lovforslag, som ikke havde naaet at blive færdige, vilde man dog kunne sige, at der gennem Forhandlingen havde viist sig en Paavirkning fra Folkethingets Side, idet jeg som Exempel anførte Præstelønningsloven. Jeg tør bestemt paastaa, at der ikke er Noget heri Salen, som vil negte, at der var mange Punkter i Præstelønningsloven, saaledes som den kom til at foreligge, efterat Forhandlingen havde fundet Sted heri Salen, hvori de forskjellige Fordringer og Ønsker, som vare fremkomne fra Folkethinget, havde faaet deres Ulydsbetydelse, om der ogsaa var nogle, som ikke havde faaet det, og Andet var det slet ikke jeg sagde; men jeg siger, at over for en Minister, som har staaet saaledes over for en Lov, som jeg har staaet over for denne Lov, kan man ikke — naar man ikke vil bruge overdrevne Ord — sige, at han har viist, at han med Hænder og Fødder modsætter sig Alt, hvad der kommer fra Folkethinget. Det er dette og dette alene, som har været mine Ord, og det kan ikke modsiges. Jeg vil selvfølgelig ikke indlade mig paa Enkeltighederne, men jeg skal kun bemærke, at den ærede Rigsdagsmand, til hvem jeg sigter, og som selv var Ordfører i Sagen, netop gjorde sig det til Opgave at vise Alt, hvad der opnaaedes ved denne Lov. Han fremhævede de Punkter, hvorom Striden dreiede sig, og det slete netop, indmen overhovedet dette nu omtalte Punkt var kommen til Forhandling. Blandt disse forskjellige Punkter, som jeg ikke behøver at nævne — Enhver veed, hvortil jeg sigter — skal jeg blot nævne Et, som blev bragt paa Bane af det ærede Medlem, og det var netop det, at Regjeringen vilde indrømme, at de kirkelige Indtægter blev optagne paa Finantsloven. Det var derom, den ærede Ordfører selv udtrykkelig har sagt, at „det nu er lykkes med Hensyn til Hovedfordringen fra vor Side, at samtlige de Indtægter, som hidtil ere anvendte til Gæstlighedens Vedligeholdelse og andre kirkelige Fornødenheder, alle opføres paa Finantsloven, og at ligeledes Udgifterne opføres paa Finantsloven. Dette har hele Udvalget kunnet forene sig om, og det har viist sig, at Regjeringen vil gaa ind paa denne Ordning“. Naar dette staa med rene og klare Ord at læse i Tidenden, er det da ikke noget høist mærkeligt, at man lige over for Ministeren vil sige: Se vi nu ikke den Dag i Dag, at Præsteembederne besættes, ordnes og omdeles, og at Udgifterne dertil afholdes, uden at Rigsdagen faar dermed Noget at gjøre. Dette siger man lige over for en Minister, som selv har bragt denne Sag frem for at skaffe Rigsdagen denne Indflydelse, som har gjort sig den største Umage for at faae denne Lov sat igennem, og